

Milliók a városnak

Társadalmi munkák az első félévben

Egy város „megjelenése” — és ez a szervezethez. Egy sok mindent elárul az ott lakó emberekről. Tisztaság- és rendszeretők-e, kedvelik-e a virágokat, megtesznek-e mindent gyerekeikért, ami tőlük telik, adnak-e a szepre, saját és utódaik kényelméért nem restek-e ők maguk is ásót-kapát fogni?

Mindez áldozattal jár, de nem önmagukért, saját városukért teszik-e ezt az embereket? A fizetés többnyire nem pénz, hanem a szándék önzetlenségében, az elkészült produktumban rejlik öröm.

Sokszor valaminek a nemléte nemcsak a pénzihiánnyal, hanem tehetetlenséggel is magyarázható. Ha nap mint nap botladozik valaki az évtizedek alatt megromgáldott köves járdán, s szidja — mint ilyenkor lenni szokott — az illetékeseket, ettől még nem fog járni sima aszfalton. Nem bűn, ha az első gondolat ilyenkor az átkozódás helyett az, hogy „magad uram...”, ha másként nem megy. Na, nem kell szó szerint érteni: öszszefogásból lettek már jó utak — és sok egyéb is Szegeden.

A tapasztalat eddig azt mutatta, hogy segítőkészségben nincs hiány. De, mint ha az utóbbi hónapokban a szemmel látható bizonyítékok is megszorodtak volna. Újonnan ültetett fák bontottak levelet már tavasszal, a játszótéren, az óvodákban egyre gyűlnek az ötletes játékok, szociális otthonok öregjeinek váltapórány-nagyobb munka árán kényelmesebbé az élete.

Ezekben az eredményekben a sok-sok szocialista brigád, a vállalkozó KISZ- fiatalok, üzemek, különböző intézmények dolgozóinak kezdeményezésén kívül tükröződik még valami, amiről igazságtalanság lenne hallgatni

— és ez a szervezethez. Egy éve hozta létre a városi tanács a társadalmi munkák szervező szakbizottságát, amely azóta tervszerűen látja el feladatát. Tagjai felméri a legfontosabb teendőket, s a tanácsstagok és a körzeti népfőnökségek közreműködésével ismertetik ezt a lakossággal. Így az emberekben meglévő segíteni akarást megfelelő irányba is lehet fordítani. Az anyag vagy a munkaszervező hiánya sem hátráltatja a munkát az utóbbi időben, hiszen erről is gondoskodik a bizottság, lehetőségeihez mérten.

Álljon itt a jó munka bizonyítékaként elsőként egy szám: az idén az első félévben közel 20 millió forint értékű társadalmi munkát végeztek a szegediek, míg tavaly az egész évi összesítés végén állt a 20,2 millió forintot jelző összeg.

Mi rejlik a milliók mögött? Márciusban a városi tanács, a népfőnök és a KISZ városi bizottsága felhívással fordult a vállalkozókhoz, intézményekhez. Közülük közel százán jelentkeztek, s több mint 200 ezer társadalmi munkát ajánlottak fel Szeged felszabadulásának 30. évfordulója tiszteletére. Külön vállalták, hogy hozzájárulnak a gyermekintézmények fejlesztéséhez. A tanács számlájára eddig közel 5 millió forint érkezett a kommunista szombatok bevételeiből, amely majd óvodáépítést fog fedezni.

Máris látható bizonyítékai a társadalmi munkának: 15 kilométer betonlapjárda, melyet főként a lakosság készített. A szocialista brigádok és egyéni jelentkezők 3 ezer 200 fát ültettek el. A népfőnök és a tanács szervezése nyomán 70 ezer négyzetméter zöld területet gondoz rendszeresen a lakos-

ság. Ugyancsak sokat tettek a városért azok, akik átjárókat építettek, s a külterületeken karbantartják a földutakat.

Az elmúlt hónapok legnagyobb értékű és legnagyobb szervezethez igénylő munkája a tarjáni záportározó, melyről lapunkban többször is írtunk. Idéig közel 700 ezer forint értékű társadalmi munkát végeztek itt a különböző vállalatok dolgozói. Ebből 300 ezer forintot tesz ki a terv elkészítése, melyet a Szegedi Tervező Vállalat kollektívája vállalt el.

Dorozmán, az általános iskola mellett új sporttelepet, játszótérrel adtak át sok-sok felszereléssel a vállalkozók és a szülők a gyerekeknek. A hangszergyár szocialista brigádja befejezték a Klapka tér rendezését, parkosítását. Ezekben a forró napokban az apróságok már birtokba is vették az itteni játszótérrel, a homokozókat, a fenyőfarönkökkel, játékokkal együtt. Az új park a második kerületi tanács szervezését is dicséri.

A népfőnök városi bizottsága volt a kezdeményezője annak az akciónak, melynek eredménye hatvan darab, egyébként közel 25 ezer forintos, szemléltetőeszköz. Szeptembertől szinte valamennyi szegedi óvodás kezébe eljutnak ezek az ötletes, tanulást segítő játékok — a szegedi vállalatok, szövetkezetek jóvoltából.

Városunk szerető emberek laknak Szegeden, ezt bizonyítják a nagy számok, de sok lehetőség is rejlik még az itt élőkben. A szellemi dolgozók társadalmi munkája nem merül ki, csak a tervezésben. Vannak például művészei is a városnak.

Ch. A.

Jugoszláv szakszervezeti delegáció Csongrád megyében

A két nap óta Bács-Kiskun megyében tartózkodó Jugoszláv Szakszervezetek Szövetsége Vajdasági Tanácsának delegációja csütörtökön délelőtt Szegedre érkezett. A küldöttség — amelyet Janos Sréder, a Vajdasági Szakszervezeti Tanács alelnöke vezet, s amelynek tagjai Momir Ilic, a VSZT tagja, valamint Zifko Marceta, Pancsova község szakszervezeti tanácsának elnöke — a munkásság-építés tanulmányozására érkezett hazánkba. Tegnap délelőtt Szegeden, az SZMT székházában Juhász József vezető titkár és Turai Zoltán titkár, valamint az SZMT elnökségének több tagja fogadták és tájékoztatták őket a Csongrád megyei szakszervezeti munkáról és a munkásság-építést támogató szakszervezeti tevékenységről.

A jugoszláv vendégeket a déli órákban fogadta dr. Németh Lajos, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára és tanácskozt velük a megyebizottság székházában. A jugoszláv szakszervezeti vezetők délután a Szegedi Házgyárba látogattak, megtekintették az üzemet, majd Kiskundorozsmára utaztak, ahol a munkásság-építést támogató tanulmányozták. Ezután a házgyári elemekből épülő Tarján és Odessa városrész-

Vágány-építés

Az Április 4. útján, a közepre helyezett új vágányt nagyméretű kockaköb burkolattal látják el az ALÉP dolgozói. — Második felvételünk: Síneket hajlítanak az Április 4. útja és a Nagykörút sarkán, hogy a Hősök kapuja előtt összeköthessék a meglévő és a most építendő vágányokat.

Acg S. Sándor felvétele

Szélesítik a 47-es utat

A Debrecen—Szeged 47-es út Békéscsaba és Békés közötti 12 kilométeres szakaszán 14 veszélyes kanyarnehézi a közúti közlekedést. A KPM Békés megyei igazgatóságának dolgozói hozzáfogtak az útszakasz korszerűsítéséhez. A jelenleg 6 méter széles utat egy méterrel szélesítik. A munkát — amely mintegy 25 millió forintba kerül — november közepére fejezik be. (MTI)

Útjelző tábláink és az átutazók

Idegen legyen a talpán, aki mostanában akar átutazni Szegeden, és simán el tud igazodni. Egy nem idevalósi magyar trabantost — akire kicsit meg is haragudtam — azt kérdezte tőlem a nagyalomlás előtti térer: „Mondja, hogyan lehet ebből a nyomorult városból kijutni?” Külföldi aligha mond ilyet (több-ségük nem beszéli izes-zamatos nyelvünket), legfeljebb gondol. Olyankor valószínűleg, amikor bekeveredik a Kálvin tere, vagy a takarékpénztár elé, és hiába villog jobbra-balra, nem látja, merre lehetséges a keresett Nagylak, vagy Budapest. Hiába a sugárutas, körutas modern városszerkezet, aki először jár nálunk, pláne ebben a nagy széjjeltségben, annak labirintus az egész.

Előre bocsátom, nincs autóm, nem is szándékozom beszerezni, tehát igazán nem hazabeszélek az alábbiakban. Hadd mondjam meg azt is, nem szeretnék humorizálni. Megtették ezt helyettem mások, egy héttel ezelőtt a karneválózó fiatalok is például. A város tábla-, jelzés- és felirat-rendszere, amely gyakran inkább kétségbeeszt, mint eligazít a Cs, DDR, R, A, BG stb. jelzésű autók vezetőit — Juvenállal valom — valóban nehéz szatírárt nem írni. Pedig fölösleges, komolyan kell a problémáról beszélni. És az is bizonyos, ezekért az össze-vissza állapotokért nem szervezetek, bizottságok, vagy testületek a felelősek, hanem legfeljebb néhány személy, akik rosszul végzik a dolgukat. Nem a rendőrség, nem a városi tanács tehát, hanem a tanácsnál azok a nem tudom milyen rangú alkalmazottak, akik nem hajtották végre a június 21-én szóban kiadott tanácselnök-helyettesi utasítást. Az utasítás szerint, a közlekedési táblákat ismétellen ellenőrizni kell, s ahol szükséges, újakat kell kirakni.

Miről is van szó pontosan? Arról, hogy az elnökhelyettesi utasítás után nemhogy megszűnt, vagy legalább enyhült volna Szegeden a közlekedési bizonytalanság, hanem inkább növekedett: július 1-én zárták le ugyanis a Kossuth Lajos sugárút a Nagykörút—Lenin körút közé eső részét — hogy mást ne említsünk zűrzavarokozóként. Ez azt jelenti többek között, hogy a Romániából Budapest felé iparkodó külföldi gépkocsik egy része a hídon átérve — mivel ott sincs Budapest irányát mutató tábla — lekanyarodik jobbra, majd a színháznál — az ott elhelyezett táblaszövegnek engedelmeskedve — balra be, a Széchenyi tere, gyakran a lezárt Kossuth Lajos sugárút torkolatáig. Ott aztán fékezni kénytelenek, vagy hirtelen elhatározzal bekanyarodnak a Kálvin tér felé, ahonnan hamarosan megpillanthatják az Arany János utcánál elhelyezett piros betűs nagy táblát — Hódmezővásárhely és Csongrád fölirattal. Fogalmam sincs, hogyan mondják csehül azt, hogy a fene enné meg, mindenesetre csóválják a fejüket. Aztán tolatnak és fordulnak vissza, de vajon melyik irányban lehet Budapest? A Tip-top cipőbolt előtt fölfedezhető ugyan egy kicsinyke jelzés, amely a 43-as utat mutatja, a városi tanács háza irányában, ők azonban nem annyira a 43-as utat keresik (az különben is véget ér Szegeden), hanem az E5-öst, amely a fővárosba juthatnak. Még az a legjobb, ha kipattan fejükbe az isteni szikra, visszahajtanak a már megtett útvonalon a hídfőig, s ott jobbra fordulnak a Kállai Ödön utcába. Errefelé sincs ugyan sehohol kiírva, hogy merre van Budapest, de ha nagyon odafigyelnek a diszkret 43-as jelzésre, akkor elérhetik a Károlyi, majd a Mikszáth Kálmán utcát, amelyeken át ki tudnak evickélni a Nagykörútra.

De érkeznek külföldiek ellenkező irányból is. Ne beszéljünk most a ruhagyár környéki dugókról, hiszen nagy öröm mindannyiunk számára, hogy lázasan építkezzünk, szélesítünk, fölújítunk mindenfelé, s a későbbi gyors, kényelmes közlekedés tu-

datában szívesen túrjuk az átmeneti nehézségeket. Hanem azt már nem „objektív nehézség” okozza, hogy mind a Romániába, mind a Jugoszláviába igyekvők közül elég sokan beszaladnak a Bécsi körútra, amely az Április 4. útjának fölújítása miatt jelenleg zsákutca. Akik Nagylak határállomást keresik, azok valószínűleg azért találják meg nehezen az utat, mert a Nagykörút Marx téri részén elhelyezett táblán — mindössze néhány méterrel az Attila utca előtt — nem Nagylak szerepel, hanem Makó. És aki elfelejtette megjegyezni, hogy Szeged után milyen helységek következnek még a határig, az bizony könnyen túlszalad az Attila utcán. Tegnap a félreeső Lumumba utcán böngészgette térképét egy hirtelenszöke svéd autós, s csak nehezen értette meg, hogy a Nagykörúton visszafelé haladva, egy lakóház alatt kell jobbra fordulnia, ha Mamiába akar eljutni.

És ugyan mit keresnek a török, oszt-rák, lengyel pótkocsis kamionok a Bécsi körúton? Semmit. A Petőfi Sándor sugárút előtt nem veszik ugyanis észre a jobbra mutató, kissé álcázott E5-ös jelzésű táblákat, s így gyanútlanul hajtanak tovább, egyenest a körúton. Csak akkor kapnak észhez, amikor már baj van. Mert az említett zsákutcaban igazán nem könnyű dolog megfordulni azokkal a kétrészes monstrumokkal. Előbb-utóbb persze sikerül, de visszafelé igyekezvén, a sofőr hiába látja már a Belgrád felé vezető főútvonalat, arra nem fordulhat rá, mert a körúton balra kanyarodni tilos. Muszáj tovább haladnia, hogy a keresztződésen túl — megint kintlódva, körülményesen — megfordulhasson és beállhasson a megfelelő sávba. Nem tudom, jó-e javaslatnak: a Nagykörút—Petőfi Sándor sugárút keresztződésébe egy feltűnő és félreérthetetlen jelzést kellene belogatni az úttest fölé, hogy a Jugoszláviába tartóknak merre kell a volánt fordítaniok. És egy másik, ha nem sértő valakire nézve: mivel a Bécsi körút tulajdonképpen elejétől végig zsákutca, a külföldiek többségének szemében, nem lehetne-e a zsákutcajelzést a Lumumba utca helyett a Hunyadi János sugárúthoz kitenni, ahol ugyanis — legvégöss megoldásként — még el lehet fordulni jobbra, és a Rákóczi utcán kijutni a keresett E5-ös útra.

Ezzel és a többi problémával kapcsolatban — nem tehetek róla — még a cikk leadása után is maradtam aggodalmaim. Hol van az a jóember Szegeden, aki a fentebb említett utasítást végrehajtani szándékozná, veszi magának a fáradságot, és megpróbál alaposan körülnézni a városban? Természetesen úgy és olyan szemmel, mintha ő is soha itt nem járt idegen volna, s ahol saját megítélése szerint eltévedne, oda kivetné, vagy — uram bocsá! — saját kezűleg kitenné a szükséges eligazítót. Mert személyes meggyőződésem szerint, volna néhány kitenni való. Makó felől jövet, Szeged—Szőregel elhagyva például, ahol az út jobb oldalára nagyon odakívánczik egy jól észrevehető jelzés, hogy a centrum még ezután következik. Dorozmán ugyanezt kellene megcsinálni. Ha jól emlékszem, kifejezetten ezekre a centrumot mutató táblákra is vonatkozott az elnökhelyettesi utasítás.

Csak néhány kirívó példát hoztam föl annak illusztrálására, hogy vannak még nálunk a közlekedésben is olyan hibák, amelyeknek helyrehozása pénzt alig igényel, csupán némi figyelem és fegyelm szükséges hozzá. E nagyon sokakat érintő problémákra nem törődni annyit jelent, mint Szeged jó hírért, egyre növekvő idegenforgalmát kockára tenni.

F. NAGY ISTVÁN

